

Mgr. MARIE BENEŠOVÁ
MINISTRYNĚ SPRÁVEDLNOSTI ČR
A PŘEDSEDKYNĚ LEGISLATIVNÍ RADY VLÁDY

V Praze dne 31.10.2013
Čj. 367/2013-OD-SPZ/3

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. S. K., nar. – stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 1 T 90/2011

Podle § 266 odst. 1, 2 tr. řádu podávám ve prospěch obviněného S. K., nar. v O. nad O., okres K. V., trvale bytem O. nad O., H. Ž. čp. , t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici v K. nad O.,

stížnost pro porušení zákona

proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 4. 2012 č. j. 8 To 109/2012–668, jako soudu odvolacího, ve věci vedené u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 1 T 90/2011, pokud jím z rozsudku tohoto soudu ze dne 19. 12. 2011 č. j. 1 T 90/2011–601 zůstal nedotčen výrok o vině obviněného přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákoníku.

Rozsudkem senátu Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 19. 12. 2011 č. j. 1 T 90/2011–601 byl obviněný uznán vinným v bodě I.1.) přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákoníku, v bodě I.2.) přečinem zpronevěry podle § 206 odst. 1 tr. zákoníku a v bodě II. zvláště závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku.

Trestných činů pod bodem I. 1.) výrokové části rozsudku se obviněný dopustil tím, že dne 17. 9. 2010 kolem 10.00 hodin v K. V. na Š. ulici, v době výkonu služby, kdy jako příslušník Policie ČR, služebně zařazený u Krajského ředitelství Policie K. k., Územního odboru K. V., Dopravního inspektorátu – skupiny dopravní hlídky, vykonával dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích podle § 124 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a jeho úkolem bylo kontrolovat dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích, nejprve správně zjistil spáchání přestupku účastníkem silničního provozu a vozidlo s řidičem zastavil v souladu s ustanovením § 124 odst. 9 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, netušil přitom, že vozidlo řídil pracovník Inspekce Policie České republiky, 13. oddělení P., vystupující pod krycími doklady, který v rámci úkolu Inspekce podle § 103 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, prováděl zkoušku odolnosti vůči protiprávnímu jednání tím, že navodil přestupkové jednání v podobě držení telefonního přístroje v ruce za jízdy a v podobě řízení vozidla bez připoutání se bezpečnostním pásem s cílem zjistit postup S. K. při projednání přestupku, jehož povinností bylo podle § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, a § 124 odst. 8 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, projednat v blokovém řízení přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního předpisu, kterým je zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, S. K. úmyslně neprojednal přestupek a neuložil blokovou pokutu, neboť po zjištění, že řidič vozidla se živí jako řidič a má u sebe 1.000 Kč v hotovosti, jej se slovy, že to jej uchrání od ztráty bodů, a dále posunkem ruky vyzval k předání bankovky v nominální hodnotě 1.000 Kč, sériového čísla F 51781270, s tím, že po předání bankovky uvedl, že se nikdy neviděli, a bankovku si ponechal pro svoji potřebu;

popis skutků v bodě I.2.) a v bodě II rozsudku nalézacího soudu není pro posouzení podané stížnosti pro porušení zákona relevantní, proto lze odkázat na čl. 602 a 603 trestního spisu.

Za tyto trestné činy (a za trestnou činnost, za kterou byl S. K. předtím pravomocně uznán vinným v trestních věcech, vedených u téhož soudu pod sp. zn. 1 T 52/2011 a sp. zn. 6 T 27/2011) byl obviněný odsouzen podle § 173 odst. 1 a za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Vedle tohoto trestu mu byly uloženy tresty propadnutí věcí, specifikovaných ve výrokové části rozsudku.

Zároveň byl podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 11. 4. 2011 č. j. 6 T 27/2011–315, včetně všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu (jednalo se o souhrnný trest, uložený i za trestnou činnost z věci vedené u téhož soudu pod sp. zn. 1 T 52/2011).

Podle § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku bylo obviněnému uloženo i ochranné léčení sexuologické v ústavní formě.

Dalšími výroky soudu podle ust. § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 tr. řádu bylo rozhodnuto o náhradě škody.

Na základě odvolání obviněného, směřujícího proti výroku o trestu a způsobu jeho výkonu, ve věci jednal Krajský soud v Plzni, který rozsudkem ze dne 4. 4. 2012 č. j. 8 To 109/2012–668 podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř. zrušil rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 19. 12. 2011 č. j. 1 T 90/2011-601 ve vztahu k tomuto

obviněnému ve výroku o trestu a ochranném léčení a současně podle § 259 odst. 3 tr. řádu v rozsahu zrušení sám znovu rozhodl tak, že při nezměněném výroku o vině a o náhradě škody ve vztahu k poškozené společnosti UNIQA pojišťovna, a. s., odsoudil obviněného podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku a za užití ust. § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařadil do věznice s dozorem. Vedle tohoto trestu mu uložil tresty propadnutí věcí, specifikovaných ve výrokové části rozsudku. Zároveň podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušil výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 11. 4. 2011 č. j. 6 T 27/2011–315, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 4. 2012 č. j. 8 To 109/2012–668, pokud jím rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 19. 12. 2011 č. j. 1 T 90/2011–601 zůstal nedotčen ve výroku o vině pod bodem I. 1./, jímž byl obviněný S. K. uznán vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákoníku, byl porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1, 2 a § 259 odst. 3 tr. řádu a v řízení, jež jeho vydání předcházelo, rovněž v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. řádu a § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a § 331 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákoníku, ve znění před novelou zákonem č. 330/2011 Sb., a to v neprospěch obviněného.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu odvolací soud, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 tr. řádu však platí, že mají-li vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu může odvolací soud rozhodnout sám rozsudkem ve věci jen tehdy, je-li možno nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě na základě důkazů provedených před odvolacím soudem doplněn nebo změněn. Odvolací soud se může odchýlit od skutkového zjištění soudu prvního stupně jen tehdy, jestliže v odvolacím řízení

- a) provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení, nebo
- b) provedl důkazy, které nebyly provedeny v hlavním líčení.

Podle § 2 odst. 5 tr. řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení

před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhnout a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obviněného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 tr. řádu pak orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, ve znění před novelou zákonem č. 330/2011 Sb., se dopustí úřední osoba (§ 127 odst. 1 tr. zákoníku), která v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu.

Zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákoníku, ve znění před novelou zákonem č. 330/2011 Sb., se dopustí ten, kdo sám nebo prostřednictvím jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe nebo pro jiného přijme nebo si dá slíbit úplatek, nebo kdo sám nebo prostřednictvím jiného v souvislosti s podnikáním svým nebo jiného pro sebe nebo pro jiného přijme nebo si dá slíbit úplatek, spáchá-li takový čin jako úřední osoba.

Svá skutková zjištění ve vztahu ke skutku popsanému pod bodem I. 1./ výroku o vině nalézací soud opřel o výpověď obviněného S. K. a o důkazy pořizené k zadokumentování průběhu a výsledků tzv. zkoušky spolehlivosti, provedené podle § 107 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Výpověď obviněného soud I. stupně vyhodnotil jako jeho doznání se k tomuto jednání.

Obviněný K. v přípravném řízení uvedl, že v rámci dohledu v silničním provozu zaznamenal vozidlo Fabia nebo Seat, které jelo oproti ostatním účastníkům silničního provozu o dost rychleji. Když vozidlo zastavil a přistoupil k řidiči vozidla, všiml si, že není připoután a že telefonuje. Sděлил mu, jaká je sankce za rychlou jízdu, nepřipoutání se za jízdy a telefonování za jízdy. Ten řidič vytáhl z kapsy nebo z peněženky bankovku 1.000 Kč a ukázal mu ji v oblasti prsou. Ptal se toho řidiče, co dělá, a on mu říkal něco o tom, že je z Prahy a že rozváží nějaké věci po novinových stáncích. Řidič mu předložil doklady, vše se shodovalo. Když mu ten řidič ukázal tu „tisícovku“, tak mu odpověděl, že „ho to může zachránit od bodů“ nebo něco v tom smyslu. Vzal si od něj tu „tisícovku“ a vrátil mu doklady. Přestupkové jednání toho řidiče nikde nevykázal a jeho úmyslem bylo si získanou bankovku v hodnotě 1.000 Kč ponechat pro sebe, neboť v té době byl ve finanční tísní.

V hlavním líčení pak obviněný podle soudu prvního stupně popsal shodně průběh dohledu v silničním provozu; doznal, že nabízenou tisícikorunu převzal s tím, že „to řidiče může zachránit od bodů“. V tu chvíli nad ničím nepřemýšlel, jen se snažil sehnat peníze. Když skončil službu, byl vyzván k vydání tisícikoruny a byla u něho provedena kontrola pokutových bloků.

K průběhu zkoušky spolehlivosti nalézací soud vyslechl svědka J. H. („utajený“ svědek podle § 55 odst. 2 tr. řádu), který popsal průběh zkoušky odolnosti vůči protiprávnímu jednání. Průběh zkoušky byl zaznamenán na CD-R, jehož přehráním byl proveden v hlavním líčení důkaz, byl proveden důkaz rovněž fotokopii bankovky hodnoty 1.000 Kč, sériového čísla F 51781270, která byla použita kontrolním orgánem při provádění zkoušky

spolehlivosti. Tato bankovka byla obviněným spolu s dalšími věcmi vydána (protokol o vydání věci ze dne 17. 9. 2010 – viz č.l. 160 tr. spisu).

Nalézací soud poté v odůvodnění rozsudku shrnul, že provedené důkazy vyhodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a dospěl k závěru, že obviněný K. svým jednáním popsaným bodě I.1.) výroku o vině naplnil skutkovou podstatu přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť bylo zřejmé, že jednáním pod bodem I.1.) výroku o vině obviněný při výkonu své pravomoci porušil shora citovaný právní předpis v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch, a to částku 1.000 Kč, která mu byla nabídnuta pracovníkem Inspekce Policie ČR při výkonu dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích. Toto jednání bylo proto dále posouzeno i jako zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákoníku, když shora popsaným jednáním obviněný tuto skutkovou podstatu naplnil po objektivní i subjektivní stránce, jak vyplynulo z provedených důkazů, zvláště z výpovědi utajovaného svědka „H.“ a ze záznamu „zkoušky odolnosti“ a rovněž z doznání samotného obviněného.

S takto provedeným vyhodnocením důkazů ve vztahu ke skutku popsanému pod bodem I.1.) výroku o vině soudem prvního stupně se však nelze zcela ztotožnit. Soud se totiž v jeho rámci vůbec nezabýval, a tudíž ani nevypořádal, s řadou skutečností, které vyplynuly z provedených důkazů k průběhu zkoušky spolehlivosti, a to především z výpovědi obviněného, přičemž se jednalo o skutečnosti rozhodné pro skutkové i právní posouzení věci.

Podkladem pro trestní stíhání obviněného K. a v konečné fázi i pro jeho odsouzení byl výsledek zkoušky spolehlivosti provedené podle § 107 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Podle tohoto dnes již zrušeného ustanovení (současná právní úprava je obsažena v ustanovení § 41 zákona č. 341/2011 Sb., o Generální inspekci bezpečnostních sborů a o změně souvisejících zákonů) byl inspektor oprávněn k předcházení, zamezování a odhalování protiprávního jednání provést u policisty, zaměstnance policie, inspektora a zaměstnance inspekce (dále jen zkoušená osoba) zkoušku spolehlivosti. Podle § 107 odst. 2 citovaného zákona zkouška spolehlivosti spočívala v navození zdání situace, kterou byla zkoušená osoba povinna řešit, přičemž podle § 107 odst. 3 téhož zákona mohl inspektor k provedení zkoušky spolehlivosti využít pod svým osobním a bezprostředním vedením i jinou osobu s jejím souhlasem. Podle § 107 odst. 4 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, průběh zkoušky spolehlivosti inspektor dokumentoval obrazovým a zvukovým záznamem a sepsal o něm úřední záznam. Podle § 107 odst. 6 tohoto zákona prováděním zkoušky spolehlivosti nesmělo dojít k bezprostřednímu ohrožení nebo poškození zdraví osob nebo majetku.

Smyslem zkoušky spolehlivosti je tedy navození zdání situace, kterou má zkoušená osoba povinnost řešit, tedy která spadá do její působnosti, a to za účelem prověření, zda zkoušená osoba plní své povinnosti vyplývající ze zákona. O zkoušce spolehlivosti je nutno vypracovat úřední záznam a její průběh dokumentovat rovněž obrazovým a zvukovým záznamem, aby tak mohl být zachycen její výsledek a nepochybně i aby mohlo být vyhodnoceno, zda byla zkouška spolehlivosti provedena podle zákona, včetně vyloučení možnosti, že vůči zkoušené osobě bylo použito nepřipustné provokace.

Obviněný v přípravném řízení sice uvedl, že je pravdou, co se mu klade za vinu v usnesení o zahájení trestního stíhání, přičemž průběh silniční kontroly popsal způsobem již shora uvedeným, včetně toho, že utajenému svědku „J. H. sdělil“, jaká sankce je za rychlou jízdu, nepřipoutání se a telefonování za jízdy a „jaké jsou za to body“. Obviněný si již nedokázal vzpomenout, zda mezi ním a „J. H.“ proběhla ještě nějaká další rozprava ve chvíli, když „J. H.“ vytáhl předmětnou bankovku, ukázal mu ji v oblasti prsou a držel ji oběma rukama, nicméně k tomuto momentu obviněný uvedl, že „J. H.“ v žádném případě

v této chvíli o peníze nežádal. Když mu „J. H.“ ukázal tu tisícikorunu, tak mu na to odvětil, že „to ho může zachránit od těch bodů“, nebo tak nějak. Vzal si od něho tu tisícikorunu a vrátil mu doklady s tím, aby příště jezdil opatrněji, a „že se nikdy neviděli“. Přestupek nikde nevykázal, tu tisícikorunu měl v úmyslu si nechat pro sebe (č. l. 55 – 56 tr. spisu).

V hlavním líčení obviněný opět shodně popsal jednání na počátku silniční kontroly (informace o spáchaných přestupcích, o sankcích za ně a o možnosti ztráty bodů) s tím, že si vyžádal doklady a ptal se „J. H.“, jestli jeho práce spočívá v tom, že musí jezdit autem; ten mu řekl, že ano. Obviněný mu na to odpověděl, že „asi potřebuje body a že by bylo těžké, kdyby o ně přišel“. Pak obviněný řekl něco ve smyslu „Co s vámi? Co s vámi uděláme?“, přičemž nevěděl, jak „J. H.“ potrestat nebo za co mu udělit pokutu. „J. H.“ vytáhl tisícikorunu, ukázal ji před sebou a jako by se na obviněného usmál nebo podíval, takže v tu chvíli mu obviněný řekl, že „ho to zachrání od bodů“ a vzal si od něho těch 1.000 Kč. V tom okamžiku nepřemýšlel nad ničím, jen se snažil sehnat peníze, a ve chvíli, kdy uviděl tu „tisícovku“, tak si ji vzal, nemyslel na následky (č. l. 537 – 538 tr. spisu).

K dotazům soudu a státního zástupce obviněný doplnil, že předem neměl představu, že si řekne o peníze. Poprvé ho to napadlo, když J. H. vytáhl tu tisícikorunu, tehdy mu blesklo, že si to může vzít. Na otázku soudu, co z toho gesta, jak se na něho („J. H.“) podíval, obviněný dovodil, S. K. uvedl: „Tak, že si to asi vezmu a nebude se to nijak řešit“, a to protože se předtím bavili o tom, že se „J. H.“ řízením vozidla živí, že „body potřebuje“. Když se obviněný „J. H.“ zeptal, co s ním, jestli ho má pustit, tak on vytáhl tu tisícikorunu a obviněný to pochopil jako úplatek (č. l. 540 tr. spisu). Na tom pak setrval obviněný i v reakci na výpověď utajeného svědka „J. H.“, s tím, že „ta reakce“ přišla až ve chvíli, kdy „J. H.“ vystrčil tisícikorunu a ukázal ji obviněnému. Z toho obviněný pochopil, že by se mělo jednat ze strany „J. H.“ o úplatek. K dotazu soudu obviněný uvedl, že teprve až když uviděl bankovku, napadlo ho vzít si peníze, aniž by uložil pokutu (č. l. 582 – 583 tr. spisu).

Z uvedeného je zřejmé, že obviněný doznal, že převzal úplatek, který mu měl být předtím nabídnut přestupcem, v daném případě tedy jiným policistou v rámci zkoušky spolehlivosti provedené podle § 107 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

Jednalo se o závažné tvrzení, které soud bez dalšího akceptoval (v rámci hodnocení jednání obviněného vzal soud za prokázané, že obviněný převzal částku 1.000 Kč, která mu byla nabídnuta pracovníkem Inspekce Policie ČR, čemuž ostatně odpovídala i právní kvalifikace jednání obviněného podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákoníku), aniž by se však zabýval otázkou zákonnosti tvrzeného počínání pracovníka inspekce v rámci zkoušky spolehlivosti z toho hlediska, zda se takovým postupem nedopustil vůči obviněnému K. nepřijatelné provokace, v důsledku čehož by výsledky zkoušky spolehlivosti byly pro účely trestního řízení zcela nepoužitelné. Také podle článku 3 bodu 1 Pokynu ředitele Inspekce Policie České republiky v rámci provádění zkoušky spolehlivosti nesmí být provokována trestná činnost ani nesmí být jiným způsobem aktivně utvářen skutkový děj tak, aby vzbuzoval, přímo vytvářel či usměrňoval do té doby neexistující vůli zkoušené osoby dopustit se protiprávního jednání nebo aby ji v takovém již dříve pojatém volném rozhodnutí podporoval (viz č.l. 136 tr. spisu).

Navíc, byť nalézací soud podle svých závěrů vyjádřených v odůvodnění rozsudku dospěl k závěru, že obviněný jemu nabídnutý úplatek převzal, skutková zjištění vyjádřená ve výroku o vině pod bodem I.1.) formuloval jinak, a to pro obviněného nepříznivěji, a to tak, že „...po zjištění, že řidič vozidla se živí jako řidič a má u sebe 1.000 Kč v hotovosti, jej se slovy, že to jej uchrání od ztráty bodů, a dále posunkem ruky vyzval k předání bankovky v nominální hodnotě 1.000 Kč, sériového čísla F 51781270 s tím, že po předání bankovky uvedl, že se nikdy neviděli a bankovku si ponechal pro svoji potřebu“ (čemuž by také odpovídala přísnější právní kvalifikace jednání obviněného podle § 331 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákoníku).

Z takto vyvozených skutkových zjištění tak vyplynulo, že to nebyl pracovník policejní inspekce, kdo obviněnému K. úplatek nabídl, ale naopak obviněný, který po navození příhodné situace (předestření hrozícího postihu za přestupek, poukaz na profesi přestupce a potřebu zachování bodů a zjištění možnosti přestupce platit na místě v hotovosti) požádal utajeného svědka J. H. o úplatek, který mu byl následně poskytnut.

Je zřejmé, že ve věci existovaly dvě reálné verze skutkového děje, a to ta prezentovaná obviněným, podporovaná i dalšími shora uvedenými důkazy zachycujícími průběh zkoušky spolehlivosti, kterou nalézací soud vyhodnotil jako jeho doznání k převzetí úplatku, jenž mu byl předtím nabídnut, a ta vyjádřená v popisu skutku ve výroku o vině pod bodem I. 1.) korespondující s obsahem výpovědi „utajeného“ svědka „J. H.“, pracovníka Inspekce Policie ČR, z níž naopak vyplynulo, že o úplatek požádal sám obviněný, který poté také úplatek převzal.

Pokud se tedy soud prvního stupně při hodnocení důkazů a vyvozování skutkových a právních závěrů dostatečně nevypořádal s rozpory v provedených důkazech, s obhajobou obviněného, uplatněnou v souvislosti s jeho vyličením postupu policejního inspektora, vykazujícího znaky provokace, a v důsledku toho ani s otázkou zákonnosti průběhu zkoušky spolehlivosti a tedy použitelnosti jejích výsledků pro účely trestního řízení, a přesto na tomto základě postavil své skutkové i právní závěry, vyjádřené pod bodem I.1.) výroku o vině, porušil podle mého názoru zákon v neprospěch obviněného K. v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. řádu ve vztahu k ustanovením § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a § 331 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákoníku, ve znění před novelou zákonem č. 330/2011 Sb.

Po posouzení všech skutečností shora uvedených proto navrhuji, aby Nejvyšší soud České republiky

- 1) podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 4. 2012 č.j. 8 To 109/2012–668, pokud jím rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 19. 12. 2011 č. j. 1 T 90/2011–601 zůstal nedotčen ve výroku o vině pod bodem I.1.), jímž byl obviněný S. K. uznán vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákoníku, byl porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1, 2 a § 259 odst. 3 tr. řádu, a v řízení, jež jeho vydání předcházelo, jmenovitě rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 19. 12. 2011 č. j. 1 T 90/2011–601, rovněž v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. řádu ve vztahu k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a § 331 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákoníku, ve znění před novelou zákonem č. 330/2011 Sb., a to v neprospěch obviněného;
- 2) podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadené rozhodnutí ve vytýkané části zrušil a aby ve výroku o vině pod bodem I.1) zrušil i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 19. 12. 2011 č. j. 1 T 90/2011–601, jakož i veškerá další rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu;
- 3) a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. řádu.

Ministryně spravedlnosti

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [3 Tz 61/2013](#)